

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα παλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ο Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιά φορά θά βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιὰτὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Μηνὸς Γενάρη δεκαεννιά,
Ἀπόκρημα, φτώχεια καὶ ζητιανιά.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῖντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρῶτα μὲ πονέντε.

Δὲν θά ἔχομε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μέσ' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μας μιά δεκάρα
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὁποῖος θέλει — εἰδ' ἄλλέως δὲν μᾶς μέλει.

Νούμερο πενήντα δύο,
κι' ὅλο ἄδειο τὸ Ταμεῖο.

Ἄρθρον γενικὸν περιληπτικόν.

Ὁ Νίκολσον εἰς τὴν βουλὴν σπουδαίως συζητεῖται...
ὁ Νίκολσον! τὸ ζήτημα νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας!
καὶ ἡ Ἑλλὰς δοξάζεται καὶ ἱκανοποιεῖται
ἀπὸ τοῦ ἔθνους τοὺς φρουροὺς καὶ προσφιλεῖς πατέρας.
Ὁ Νίκολσον! καθεὶς γι' αὐτὸν θά 'πῇ καὶ τὰ ἴδικά του,
κι' ἐμεῖς ἐβαρεθήκαμε ν' ἀκοῦμε τὸ νόμῳ του.

Γιὰ ἔναν Ἀγγλο ἡ πατρις καιρίως προσεβλήθη,
καὶ τὸ νόμῳ μας ἔγινε ξεντίκοιο καὶ πάλι...
αἱ ὁποῖοι ἔχει Ἕλληνας καρδιὰν εἰς τὰ στήθη
πρέπει γι' αὐτὸν τὸν Νίκολσον τὸν ἄμπακονά ψάλη.
Ἐμπρός! κρυφὰ καὶ φανερὰ κτυπᾷτε τὴν Ἀγγλίαν,
καὶ ὅλοι γιὰ τὸν Νίκολσον κρατεῖτε συναυλίαν.

Ἐμπρός! μὴ φείδεσθε φωνῆς καὶ ὕβρεων καὶ ψύγων,
ἐμπρός κατὰ τοῦ Νίκολσον καὶ τῆς Ἀγγλίας ὄλης!
μὴ φείδεσθε ῥητορικῶν ἐξάψεων καὶ λόγων,
κι' ἄς κάμῃ διαδήλωσιν τοῦ Κέκροπος ἡ πόλις.
Βαρεῖτε κατακέφαλα τὴν μαύρην Ἀλβιόνα,
νὰ τὸ θυμᾶται πᾶς κι' αὐτὴ ὅστις ἅπαντα αἰῶνα.

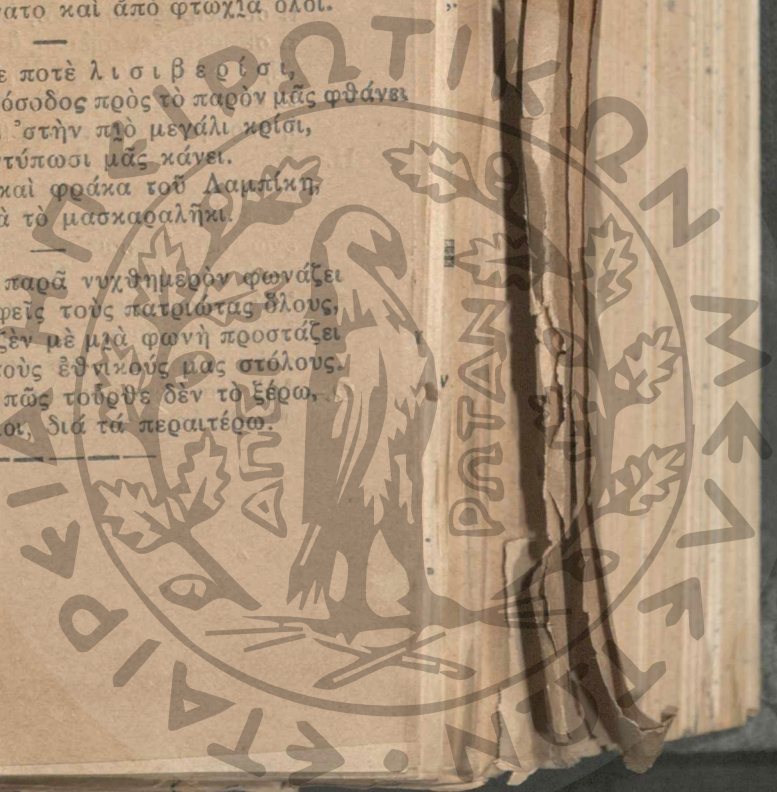
Κι' ἐνῷ κατὰ τοῦ Νίκολσον κραυγὰς ἀκοῦς ἀγρίας,
εἰς τὸ Παλάτι δίδονται λαμπρότατοι χοροί,
κι' ὁ βασιλεὺς μὲ ὄλας μας χορεύει τὰς κυρίας
καὶ μὲ τὴν νέαν δούκισσαν Τασσέ-Δέ-Παζερεῖ.
Ἀλλὰ καὶ ἡ Τραούτεμβεργ μωσχοβολεῖ σὰν κρῖνος,
κι' ὁ Νίκολσον;... μὲς ὅτ' ὁ χορὸς εὐρίσκεται κι' ἐκεῖνος.

Κι' ἐνῷ πηγαίνουν ὅστους χοροὺς πολλοὶ προσκεκλημένοι
καὶ λουλουδίζουν καὶ πετοῦν ἀμφότερα τὰ φύλα,
προβάλλουν ἔξω γιὰ λεπτὰ πολλοὶ μουντζουρωμένοι,
τὰ ξακουσμένα ὀπάλα κι' ἡ πηδηκτὴ καμήλα.
Καὶ δὸς τοῦ πᾶς θεάματα καὶ τῶν μαγκῶν ἀντάραις,
καὶ περιέργων συρροὴ καὶ δίσκοι γιὰ δεκάραις.

Κι' ἐνῷ ἡ Ἀποκρηὰ τρελλὴ μέσα ὅστους δρόμους τρέχει
καὶ τοὺς κατοίκους προσκαλεῖ εἰς τὸ μασκαράδῃ,
τὸ ἔρημον Ταμεῖόν μας οὔτε λεπτὸ δὲν ἔχει
καὶ ὁ Ταμίας πονεὶν δὲν δίνει χαρτζηλίκι.
Κατήφεια καὶ κοπετὸς ὅστων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν...
πολλοὶ πενθοῦν γιὰ θάνατο καὶ ἀπὸ φτώχεια ὅλοι.

Κι' ἐμᾶς, ὅπου δὲν ἔχομε ποτὲ λισιβερίσι,
ποῦ τοῦ Ῥωμηὸς ἡ πρόσσδος πρὸς τὸ παρὸν μᾶς φθάνει
καὶ μένομε ἀξένοιαστοὶ ὅστις πρὸ μεγάλης κρίσι,
ἡ φτώχεια ἡ σημερινὴ ἐντύπωσι μᾶς κάνει.
Γιὰ τοῦτο δανειζόμεθα καὶ φράγκα τοῦ Δαμνίκου
καὶ ὄρεξι δὲν ἔχομε γιὰ τὸ μασκαράδῃ.

Κι' ἐνῷ καθεὶς γιὰ τὸν παρὰ νυχθημερόν φωνάζει
καὶ βλέπει τὸσον κατηφεῖς τοὺς πατοῦτάς ὅλους,
αἴφνης ὁ Ναύαρχος Λεξέν μὲ μιά φωνὴ προστάζει
εὐθύς νὰ ἐξοπλίσωμεν τοὺς ἐθνικοὺς μας στόλους.
Ὅμως αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ πῶς τοῦτο δὲν τὸ ξέρω,
καὶ σεῖς σκεφθῆτε, κύριοι, διὰ τὰ περαιτέρω.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—Χορεύω γώ, χορεύεις σύ, χορεύει δ' ή πλάσις, έδώ, βρε αδελφούλη μου, είναι για να τὰ χάσης. Ναί μὲν υπάρχουν, Περικλή, και πένθη φρικαλέα, κί' ή κοινωνία φαίνεται όλίγον ψωραλέα, άλλ' όταν βλέπης, φίλε μου, χορούς άλλεπαλλήλους, όπόταν βλέπης κόντρα ντάνς, μαζούρκας και στοβίλους, όπόταν προσκλητήρια λαμβάνης κάθε μέρα, κί' ένφ' έδώ σε προσκαλούν, σύ τρέχεις εκεί πέρα, όπόταν αναγκάζεσαι όλην την εβδομάδα να πέρνης άπ' έδώ κί' εκεί μιὰ δανεική βελάδα, έν τέλει όταν σε καλούν κί' επάνω στο Παλάτι κί' εκεί χορεύεις δωρεάν και τρώγεις και κομμάτι, σύμπαντα ταύτα, Περικλή, όπως και άν τὰ κρίνης, σημαίνει πώς βρισκόμεθα εις τέταρτον σελήνης.

Π.—Με άλλους λόγους;

Δηλαδή ζητώ να έννοήσης πώς πάλιν επικρέμαται του Υπουργείου κρίσις.

Π.—Με άλλους λόγους;

Φ.—Δηλαδή... πολύ στενοχωρούμαι, και βλέπω μετά λύπης μου ότι δεν έννοούμαι, ένφ' άν θέλγης, εύκολα μπορείς να έννοήσης πώς πάλιν επικρέμαται του Υπουργείου κρίσις.

Π.—Τι να σου πώ, βρε Φασουλή! παρατηρώ με λύπη πώς πάλι θα σου έλθουν εις τὸ κρανίον κύττοι.

Φ.—Με άλλους λόγους;

Π.—Δηλαδή θα σε ξυλοκοπήσω, γιατί μιλάς, αντίχριστα, χωρίς να έννοήσω.

Φ.—Βρε Περικλή, μα δεν μου λές στην πίστι σου τί έχεις, και τώρα κάμποσο καιρό πολύ με κατατρέχεις;

Εγώ δεν λέγω πάποτε τὰ πράγματα με πίκια, την σκάφην λέγω σκάφην μας, τὰ σύκα λέγω σύκα.

Τι σε πειράζει δηλαδή πώς πήγα στο Παλάτι; τι σε πειράζει δηλαδή άν χόρεψα κομμάτι;

Την Άλφα Ψι, την Βήτα Ρό, ή και τής δαδ συνάμα; τι σε πειράζει δηλαδή άν ήπια μιὰ σαμπάνια, ή έκρυψα στην τσέπη μου όλίγα παντεσπάνια;

Π.—Βρε μασκαρά, ποιός σ' έρωτά που ήσουν και δεν ήσουν; Φαντάσου να μάς άκουαν και άλλοι, να νομίσουν, ότι εγώ ξιπάζομαι για μπάλους και σουπένδες, ένφ' τρεις μέραις πέρασα σχεδόν με δαδ κεφτεδες.

Μίλα, μωρέ, για Νίκολσον, μίλα για Υπουργείον, μίλα, μωρέ, για δάνειον, μίλα για Θεσσαλία,

μίλα, για ύμνο Άγγλικό, μίλα για Ναυπηγείον, μίλα, για μη μου λές, βρε μασκαρά, τὰ ίδια τὰ γελοία.

Φ.—Μα έτσι λέγε μου και σύ σαν άνθρωπος μιὰ μέρα. Μάθε λοιπόν πώς θόλωσε και πάλ' ή άτμοσφαίρα.

Π.—Μαθε λοιπόν πώς θόλωσε και πάλ' ή άτμοσφαίρα.

Φ.—Μαθε λοιπόν πώς θόλωσε και πάλ' ή άτμοσφαίρα.

Π.—Μαθε λοιπόν πώς θόλωσε και πάλ' ή άτμοσφαίρα.

Φ.—Μαθε λοιπόν πώς θόλωσε και πάλ' ή άτμοσφαίρα.

Π.—Μαθε λοιπόν πώς θόλωσε και πάλ' ή άτμοσφαίρα.

Φ.—Μαθε λοιπόν πώς θόλωσε και πάλ' ή άτμοσφαίρα.

Π.—Μαθε λοιπόν πώς θόλωσε και πάλ' ή άτμοσφαίρα.

Φ.—Μαθε λοιπόν πώς θόλωσε και πάλ' ή άτμοσφαίρα.

Ο Δημητράκης μας δίχως καν αίτία,
έγινε θεότρελλος με την άπαρτία.

Νέα πάλιν άπαρτία, συνεδρίασις και πάλι, νόμων και νομοσχεδίων φοβερός κατακλυσμός, όμως ό,τι κί' άν θελήση ο καθέννας να μου ψάλλη, δεν θ' αφήσω να περάση ο προϋπολογισμός. — Πάντα πάντα θε να βρίσκω μιὰ παρά μικρή αίτία... —Ε! κύρ Πρόεδρε, σου είπα, δεν υπάρχει άπαρτία!

Τι με μέλει άν τὸ έθνος έχη χορείαν από δρόμους; τι με μέλει άν δεν έχη ναυτικό ή και στρατό; τι με μέλει άν μου λένε πώς καταπατῶ τούς νόμους; εγώ Σύνταγμα και Νόμους εις τὸν διάβολο πετῶ. — Φθάνει μόνο μιὰ να εύρω, μιὰ παρά μικρή αίτία... —Ε! κύρ Πρόεδρε, σου είπα, δεν υπάρχει άπαρτία!

Ο Τριούπης τρία χρόνια εις τὰ πράγματα να μένη; τρία χρόνια να ξεσχίζω τὸ φτωχό μου τὸ λαμό; τρία χρόνια να μάς βλέπουν οί 'δικοί μας πεινασμένοι; τρία χρόνια άπ' τὸ βήμα όλονέν να πολεμῶ; Α! μα πλέον δεν άντέχω, και στην πρὸ μικρή αίτία —Ε! κύρ Πρόεδρε, φωνάζω, δεν υπάρχει άπαρτία

Ετσι να περνοῦν οί χρόνοι και μαζί των να γυρνάμε, κί' έξω άπ' την Έξουσία να καθώμαστε άργοί; να μη στρώσωμε ποτέ μας στο τραπέζι της να φάμε, και να μη γινούμε διόλου στη ζωή μας Υπουργοί; Α! μα πιά δεν υποφέρω, και γι' αυτό χωρίς αίτία —Ε! κύρ Πρόεδρε, φωνάζω, δεν υπάρχει άπαρτία!

Είκοσι φοραίς κυττειέμαι με τὸν Μάνουλο ως τώρα, με τὸν Στεφανίδη πάλι έξυβρίζομαι συχνά, ανεβαίνω εις τὸ βήμα και μουγκρίζω κάθε ώρα και ή μύτη μου, νομίζεις, κεραυνούς ότι γεννᾷ. Αλλά τίποτε δεν κάνω, και γι' αυτό χωρίς αίτία —Ε! κύρ Πρόεδρε, φωνάζω, δεν υπάρχει άπαρτία.

Φρόνιμος ο Βασιλιάς μας εις αυτά καιρό δεν χάνει, αποτεινόμεναι στο Έθνος, μα κί' αυτό δε με ψηφῶ, στρέφω ύστερα με πόνο στον λαιμό μου Δεληγιάννη, μα κί' εκείνος α' εκπληξίν μου την σουμάδα του δοῦλά, Ε! μα πλέον δεν άντέχω, και γι' αυτό χωρίς αίτία εις τὸν διάβολο πιά στέλλω και Βουλή και άπαρτία.

Καὶ ἀγωνιστοῦ τινὸς
θάνατος ἐλεεινός.

Ἀπάνω σέ παληόσκακινα μὲν κάσσα στηριγμένη
εἶχ' ἕνα γέροντα νεκρὸ μὲ ροῦχα λερωμένα,
ἀπ' τῇ μεγάλῃ γενεᾷ αὐτῇ τῇ δοξασμένη,
ποῦ τόσο ἀγωνίστηκε εἰς τὸ Εἰ κ ο σ ι ἔ ν α.
Κανεῖς δὲν τὸν ἐγνώριζε, κανεῖς δὲν τὸν ἱτιμοῦσε,
καὶ ὅμως μὲν φορὰ κ' αὐτὸς μὲ δόξα ἵπολεμοῦσε.

Ἐν τῇ δεξιᾷ τοῦ τῆ μερῆ ὀλιγοσπὸ λιβάνι
 σὲ κεραμίδι ἔκλειγε μὲ τόση εὐωδία,
 καὶ ἄριστὰ ἔνα πανί, ὅποιοι περὶ νὰ βάνη
 λίγα λεπτά γὰ νὰ γενῇ τοῦ γέρου ἡ κηδεία.
 Κανένας δὲν τὸν ἔκλειγε, μόνον ἔνα κλητῆρα
 εἶδαν νὰ στέκη ὄρθιος εἰς τῆς αὐλῆς τῆ θύρα.

Αὐτὸς ποῦ ἀγωνίστηκε γιὰ τὴν Πατρίδα μόνον
κι' ἐπέρασε μὲ τὸ σπαθὶ τῆς νεότητος του τὰ χρόνια,
ἔλαβε ὡς ἀντάλλαγμα τῶν τόσων του ἀγώνων,
τὴ φτώχεια καὶ τὴν φοβερὴ τοῦ κόσμου καταφρόνεια.
Καὶ ζωντανὸς ᾠδοκίμασε ἀπ' ὅλους μας τὴ χλεύη,
καὶ μέσ' ὅτ' ἡν κάσσα του νεκρὸς ἀκόμα ζητιανεύει.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Καποπωλείον ηνοιξε καινούριο ή Νεμέα
 κοντά 'στου Λέκα τη γνωστή κ'ι φημισμένη βρύσι,
 και έπειδή, ως φαίνεται, έχει καπνά ωραίς,
 γιά τούτο πρέπει ό καθείς αυτή νά προτιμήσῃ.

Η ΚΛΕΙΩ εἰς τὴν Λειψίαν τελευταῖον ἐξεδόθη
καὶ ἡ φήμη τῆς 'στοῦς κύκλους τῶν λογίων ἐξηπλώθη.

Ἀντίκρυ 'στο βασιλικόν Φωτογραφεῖον
καί εἰς τό το ἄνω ποῦ λουτοῦ Παντοπωλεῖον
Ἄ η-Γ εὐ γί νικ α κρασά θά ἔβρητε
μαύρα, ὠραία καί γλυκά,
κι' ἄν θέτε νά προμηθευθῆτε,
ἔπιτά δεκάrais ἡ ὁκά.

Περιοδικό καινούριο θέ να έκδοθῃ καὶ πάλι,
 με ΜΥΡΙΑ ΟΣΑ τίτλων εἰς τοὺς δρόμους θὰ προβάλλῃ.

Ἡ Στήν ἀγοράν τοῦ Πειραιῶς, ἄστοι Δούμη δὲ τλησίον
ἄνοιξε, ὡς ἐμάθομεν, καινούριο καφφεϊεῖον.
Καφφέδες ἐξάισιος, πρὸς δὲ ὑπηρεσία πρώτης,
καὶ τὸ μ π ο λ ε ς καὶ ἔκτακτος παντοῦ καθαριότης.
Τσαγκάρης, Κουρκουνάκης τε οἱ δὲ οἱ δύο τοῖς διευθύνουν,
κὴ' οἱ Πειραιῶταις τρέχουνε καὶ τὸν καφφέ τους πίνουν.

Εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Ἀχαρνῶν, ἐπὶ τὴν Ἀγορὰν πλησίον
τοῦ ΠΑΝΑΓΗ ΜΑΓΝΗΣΑΔΗ λαμπρὸν Καφεπωλεῖον.
Συγχρόνως κέβει καὶ καφέ πολὺ φιλοκοιμόμενον.
Ἐπὶ εἶδος τοῦ ἐξαιρετοῦ καὶ εἰς ὅλους φημιόμενον.

Καφενέ των Εθ' Φρονούντων.— νύκτα· μέρα συζητούντων,
 με μπακαλήδες και πόσους, — πατζατζήδες άλλους τόσους,
 μ' ουρητήρια, σαντούρια — και μία μάνδρα μεγάιδουρια.

